

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
БОЖИЕ НАКАЗАНИЕ
ТРОЯНСКА ЛЕГЕНДА**

chitanka.info

На сто крачки отъ манастира Свети Иоанъ Предтеча има единъ голѣмъ каменъ старовремски кръстъ, покритъ съ зеленъ мъхъ. Подъ него спятъ дълбоко двадесетъ и петъ души бунтовници, излѣзли бой да се биятъ за свободата на своя роденъ край. Предъ манастира тѣ се появиха съ зелени войнишки куртки, съ бѣли калпаци и лѣвчета на калпацитѣ, съ високи навои и черни върви, съ тънки пушки иглянки. Войводата ги проводи да бранятъ Вълчиятъ проходъ. Задъ тѣхъ, въ една тиха зелена долина, се бѣше потулилъ вехтиятъ манастиръ. Надъ гжстия орѣшакъ свѣтѣше оловното кубе на черковката. Бунтовниците натрупаха камъни, заприщиха пѣтя на татаритѣ и залегнаха. Когато пѣтятъ отвждъ прохода почернѣ отъ татари и пушкитѣ запукаха като клепало — петима души манастирски братя изкочиха отъ килиитѣ си, пресекоха тревясалия дворъ, откrexнаха малката задна вратица и побѣгнаха като рогачи въ дълбокитѣ планински дебри.

Въ магерницата остана само нѣмото момче Велко, манастирскиятъ ратай. Наведенъ подъ камината, Велко раздуха вжгленитѣ, подкладе гърнето, излѣзе навънъ и се мушна въ градината за мащерка, ала преди да накжса дѣхави стрѣкчета, нѣмото се покатери бързо на орѣха да навести своитѣ крилати другарчета — гургуличета. Надникна въ дупката и въздѣхна: птичкитѣ бѣха вече изхвъркнали. Съ тѣга нѣмото се озърна наоколо и ги потърси. Погледна къмъ Вълчия проходъ. Най-напредъ видѣ червеното знаме на бунтовниците. Очитѣ му се разшириха и сърдцето му затупка. Хвърли се на земята и изхвъркна навънъ, затече се къмъ прохода.

— Нѣмото е тука! — обади се единъ отъ бунтовниците. — По-скоро тичай, Велко, за вода, че умираме отъ жажда!

Нѣмото не го чу. То бѣше глухо.

Бунтовникътъ му направи знакъ съ ржце. Като разбра какво искатъ отъ него, Велко се обърна назадъ и полетѣ. Подире му дигнаха прахъ три татарски куршума. Единиятъ разкжса петата му, кръвъ закапа по сухия пѣтъ. Нѣмото не спрѣ. Закуца къмъ манастира, влѣзе въ магерницата, грабна стомната и я подложи подъ чучура на чешмичката, която едвамъ сълзѣше. Докато се напълни стомната, то си превърза съ една кърпа ранения кракъ. Бунтовникътъ поеа стомната съ разтреперани ржце. Изпиха водата и поискаха още. Насреща татаритѣ напихаха съ грозенъ вой.

Додето слънцето слѣзе надъ Чемерикова поляна, нѣмото три пѣти се връща при бунтовниците. Когато излѣзе за четвърти пѣтъ отъ манастирския дворъ и погледна къмъ прохода — косата му настрѣхна: една стена отъ черни хора съ голи ножове прехвърли натрупанитѣ камъни отъ бунтовниците и идѣше къмъ него. Съ ужасъ нѣмото хвърли стомната и тя се строши. Втурна се къмъ черковната врата. По бѣлитѣ каменни стѣпала останаха кървави петна отъ ранения му кракъ. Блѣсна лѣвата врата на иконостаса и влѣзе въ олтаря. Наведе се, вдигна една голѣма плоча подъ престола, спуствна се въ скривалището и пакъ намѣсти плочата надъ главата си. Притихна.

Татаритѣ нахълтаха въ двора. Запрѣщѣха дървенитѣ килии.

Най-напредъ потърсиха водоносеца на бунтовниците. По кървавитѣ дири разбраха, че е въ черквата. Почнаха да го търсятъ задъ иконитѣ, събориха аналоя, гледаха подъ престола, въ пезулитѣ. Никжде го нѣмаше куцото момче, сякашъ бѣше потънало въ земята.

— Огънь! — извика голѣмиятъ господарь на татаритѣ.

Двамина изкочиха навънъ къмъ магерницата за огънь.

Нѣмото въ тъмната дупка треперѣше като голо птиче и се кръстѣше.

Докато се върнатъ татаритѣ съ огъня — голѣмиятъ господарь вдигна нагоре пушката и я насочи къмъ иконата на Исуса Христа. Божиятъ синъ го гледаше съ благи очи. Татаринътъ спуствна ударника. Тогава куршумътъ прониза Божията шия, стигна единъ камъкъ потвърдъ отъ кремъкъ, върна се назадъ по сѣщия пѣтъ и се заби въ челото на стрелеца. Началникътъ на ордата се люшна и падна възнакъ. Голѣмъ страхъ завладѣ ордата. Двамина хванаха убития и го изнесоха навънъ. Ония, които върлуваха изъ манастирскитѣ стаи, като разбраха какво се е случило, нададоха грозенъ викъ и се разбѣгаха.

Манастирътъ опустѣ.

Нѣмото дигна плочата и възкрѣсна. Излѣзе навънъ и се озърна наоколо. Вечерна свѣтлина влизаше презъ дѣсния прозорець и заливаше кръста надъ иконостаса. А горе на кубето съ пронизано гърло стоеше Богъ Исусъ и гледаше съ влажни очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.